

Bilag 5.

Oversættelse.

Ambassadør H. Tabors indlæg i det særlige politiske udvalg den 21. november 1966 vedrørende den 21. Generalforsamlings dagsordenspunkt 33: „Gennemgang af alle sider af spørgsmålet om fredsbevarende foranstaltninger.“

Forinden jeg fremsætter nogle generelle bemærkninger, vil jeg gerne sige, at min regering, ud fra interessen i at opretholde international fred og sikkerhed, tillægger De forenede Nationers fredsbevarende virksomhed den allerstørste betydning. Dette har vi bevist ved vor uforbeholdne tilslutning til de mange fredsbevarende operationer, som FN hidtil har iværksat, ved vore betydelige økonomiske bidrag til sådanne operationer og ved vor aktive deltagelse i tidligere og nuværende fredsbevarende operationer. Vi agter at følge denne politik ved fremtidige operationer, som FN måtte træffe bestemmelse om, og Danmark har for omgående at kunne efterkomme en eventuel opfordring opstillet en beredskabsstyrke, som den danske regering kan beslutte at stille til rådighed for De forenede Nationer.

Når jeg har givet disse eksempler på vor vilje til i praksis at støtte De forenede Nationer, er det blot for at vise, hvad vi betragter som vor pligt at gøre som medlem af verdensorganisationen.

Lad mig straks gøre det ganske klart, at den danske regering mener, at der påhviler FN's medlemmer et kollektivt ansvar for at arbejde for opfyldelsen af De forenede Nationers fornemste mål, nemlig som anført i pagtens artikel 1, at opretholde international fred og sikkerhed. Dette betyder, at vi anser det for ønskeligt, at det bredest mulige udsnit af medlemsstaterne — inden for de for den pågældende regering antagelige grænser — stiller kontingenter til FN's fredsbevarende styrker, og at alle medlemsstater i princippet må være forpligtet til økonomisk at bidrage til fredsbevarende operationer, som behørigt er godkendt af et kompetent FN-organ, og således at der i denne henseende påhviler de udviklede lande i øst og vest et særligt ansvar.

Medens der, tror jeg, er bred enighed om det kollektive ansvar i den just anførte forstand, hersker der dyb uenighed med hensyn til principperne for iværksættelsen, finansieringen og ledelsen af fremtidige fredsbevarende operationer. Det er indlysende, at enighed om principperne ville øge FN's fredsbevarende muligheder og dermed organisationens prestige.

Af, hvad jeg har sagt, følger, at vi oprigtigt beklager, at det særlige udvalg vedrørende fredsbevarende operationer — ikke overraskende — har været ude af stand til at komme nogen vegne. Vi erkender imidlertid, at udvalget har været nødvendigt som et middel til at overvinde artikel 19-krisen, og vi finder, at dets drøftelser har været nyttige derved, at de har blotlagt medlemsstaternes forskellige syn på spørgsmålet om fredsbevarende operationer.

Tilbage står imidlertid den kendsgerning, at vi befinder os i en almindelig situation, som sandelig er langt fra tilfredsstillende, selvom det måske er knap så slemt, som det ser ud. Jeg er enig med dem, der anser det for yderst vigtigt, at FN er i stand til at iværksætte fredsbevarende operationer, og som finder, at det ville være et afgjort nederlag for organisationen, om den blev gjort magtesløs på dette område og omdannet til et rent diskussionsforum.

Vi må dog ikke i vor skuffelse glemme, at der hele tiden har været meningsforskelle med hensyn til principperne, men dette har dog ikke hidtil forhindret FN i at iværksætte omfattende operationer til opretholdelse af freden i urolige områder. Dette viser kun, at det er lettere at nå til enighed om praktiske foranstaltninger end om principper. Vi føler os overbevist om, at den bestående uoverensstemmelse heller ikke i fremtiden vil forhindre iværksættelsen af operationer,